

Óvakodj a szellemi kútmérgez?kt?!!

2024 október 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Erkölcsei hazátlanak az erdélyi magyarok között is rombolnak.

Teher alatt n? a pálma” – hangzik a közkelet? népi bölcsesség, amit az elszakított nemzetrészek vonatkozásában is fel szokás vetni, azt igazolandó, kell egy bizonyos többségi nyomás ahhoz, hogy egy közösség ne oldódjon fel

az a körülmény kulturális közegben. Ha görcs alá vesszük a trianoni döntés óta eltelt századot, valóban láthatunk egyfajta korrelációt az elnyomás mértéke és a tudati-lelki asszimilációs hajlandóság között. A legnagyobb illusztratív erővel bíró példa talán az erdélyi és a délvidéki magyarság öntudati változásának összevetése a kommunista korszakban. Míg előbbi megtartotta az identitását, utóbbi körében véstesen terjedt a „jugoszlávizmus”, s ez máig érezteti hatását. Hogy mást ne mondjak, a Délvidéken ma is találkozhatunk magyar emberek házában Tito arcképével – ez Ceausescu elképzeltetlen.

A rendszerváltás után viszont egy olyan többpólusú erőterbe kerültek az elcsatolt nemzetrészek, melyben nem volt elég az etnokratikus nyomás a kollektív önazonosságtudat megőrzéséhez. Megnyílt az út Nyugat felé, egyre inkább teret nyert a globalista propaganda s a hedonista életszemlélet, amit nevezhetünk nyugodtan „fogyasztói idiotizmusnak” Tóth László nyomán.

A magyarok lélekszámának csökkenése ott is jellemző, ahol az állam ellenségességét köteteket lehetne írni – lásd Erdélyt és a Felvidéket –, s ott sem állt meg az apadás, ahol a legjobb a magyar nemzeti közösség közjogi helyzete, konkrétan a Délvidéken.

Kárpátalja a háború és a kényszersorozások miatt extrém helyzetben van, ott természetes jelenség, hogy a katonai szolgálatra kötelezhető magyarok közül, aki csak teheti, elmenekül, hogy ne legyen az Egyesült Államok által kiprovakált (fél-)proxy-háború áldozata, egy olyan állam uniformisában, mely megalakulása óta elnyomja hol kisebb, hol nagyobb, hol pedig egyenesen brutális mértékben.)

A többségi elnyomás viszont nem elegendő ahhoz sem, hogy ne üsse fel a fejét kollektív szinten az egyik legabszurdabb szociológiai jelenség, a Stockholm-szindróma, az elnyomóval való azonosulás. S itt nem azokra gondolok, akik anyagi vagy pozicionális megfontolásból beállnak a nyíltan magyarelles, létünkre törő állam szolgálatába, s utána legfeljebb – a kognitív disszonanciát csökkenteni igyekezve – megmagyarázzák maguknak, hogy amit csinálnak, az valójában egy „magasabb ügy” szolgálata. Hanem azokra,

akik messze túlteljesítenek, akik vélemény-multiplikátorokként valósággal vadásszák az egészséges nemzeti öntudat megnyilvánulásait, hogy azt feljelentsék náciizmusként különböző fórumokon a nyilvánosságtól a román Diszkriminációellenes Tanácsnál át a bürokratikus szervekig.

György Attila, aki nemcsak szépíró, de a legbátrabb közírók egyike is egyben, igen precízen rajzolta meg ezt az embertípust száz két évtizeddel ezelőtt az Erdélyi Napló hasábjain. Hadd idézzük! ?k

a hitetlenek, a cinikusok, az erkölcsi hazátlanok és erkölcsi gatyátlanok. Mindenféle közösségnek, nemzetnek és népnek káros elváltozásai. Sehol nincs rájuk bocsánat: de különösen nincs ott, ahol a végső reményt veszik el az amúgy is szorongatottaktól. Olyanok ?k itt Erdélyben, mint árvagyerekben a rák. A jövőt veszik el, a maradék levegőt szívják el az amúgy is csonka nemzettest elől. ?k azok, akik nem tudnak nevetni, csupán vigyorogni, nem tudnak hinni, csak vélekedni, és önmaguk igazán kívül nincs más bizonyosság számukra. Nem ismernek hazát, csak házat; nem ismernek álmot, csak ágyat, és idő helyett csak órában gondolkodnak. [...] ?k a piac zsoldosai. A »nyitott erkölcsök« harcosai. A libertinizmus profétái, avas, füledt eszmék csapzott hajú, mosdatlan hívei. Akiknek szép a rút és rút a szép. Akik számára a nemzet csupán egy közösségen mérhető statisztikai fogalom. Akik nem tanultak, hanem képzettek, nem bölcsök, hanem ravaszok, és a tisztesség szónak nincs értelme számukra: ?k csupán a pillanatnyi erőviszonyokhoz mérhető »korrektséget« ismerik.

S folytatva a gondolatsort, ?k azok, akik nemcsak megtagadják a Ceausescu-rezsimben indexre tett irodalmi nagyságainkat, Wass Albertet és Nyírő Józsefet, de a románokkal kórusban szidják is ?ket, s akik aktív partnerek voltak abban, hogy utóbbinak gyönyörűen elképzelt, székely közösségi katarzist ígérő újratemetését megakadályozzák 2012-ben. Akik gúnyolódnak a székelyek nagy menetelésén, akik élcet csinálnak legfőbb célkitűzésünkben, az autonómiából, akik minden nemzetstratégiai törekvést képesek hátba támadni.

E különös vágású embertípus extrém példája Hajdú György volt, aki a legszélsőségesebb, magyargyölő ziháló politikai erőket támogatta, nevét románosította, aki még az RMDSZ kollaboráns szárnyát is magyar szélsőségnek nevezte, s akit méltán sújtott közmegvetés az erdélyi magyar közéletben. De ide tartozik Parászka Boróka is, aki évtizedek óta mérgezi a közéletet Erdélyben.

Aki a hazaáruló Károlyi Mihály iránti tiszteletből választotta a kétezres évek elején a Károlyi nicknevet a Transindex fórumán, aki egy etnikai konfliktus kapcsán állatoknak nevezte a csíki székelyeket, becsmélőn szólt a Trianon-émlékművekről, a Wass Albert-szoborról, a rovásfeliratokról, a Szabadság-szoborról, az István, a király

rockoperáról, de még a csíksomlyói búcsúról is. Nem csoda, hogy, miként be is vallja, hazátlannak érzi magát. Bár aki együtt ünnepli a románokkal Erdély elszakítását, arról azt mondaná a külső szemlélő, hogy hazájának érzi Romániát.

Az, hogy nyíltan szuverenitásellenes és a magyar nemzeti kormány esküdt ellensége, mondhatni természetes, az viszont különös, hogy a migránsveszélyt kreálnak nevezi, miközben Nyugat-Európa lassan, de biztosan élhetetlenné válik, s már a német főszókratú médiában is foglalkoznak azokkal a honfitársaikkal, akik Magyarországon kerestek biztonságos új hazát.

Vajon minek kell történni ahhoz, hogy felfogja: azok, akik dzsihádot üvölnének, miközben meg sem melegedett a talpuk alatt a talaj Európában, és a sarja bevezetéséért tüntetnek az unió nagyvárosaiban, még kevesebb ponton érintkeznek azokkal a több mint furcsa világnézetével, mint az általa vehemensen támadott nemzeti konzervatívok? De mindezt megszoktuk. A liberalizmus a saját farkába harap, legyen ez az a problémájuk.

Olyankor lepődik meg az ember, amikor egy jobboldalra sorolt hírportál sürgeti a román ügyészséget, hogy miért nem dolgozik gyorsabban a Parászka Boróka felakasztását emlegető Mi Hazánk-os politikai ügyében. Ezt tette ugyanis a múlt hónap végén a kolozsvári Krónika Online.

Azt nem kell hosszabban indokolni, hogy a szólásszabadság ügyében a legmegalapozottabb, dogmatikailag is jól körülbástyázott álláspont a „clear and present danger”, az egyértelmű, világos és jelenvaló veszély elve. Az említett politikusi nyilatkozat aligha fenyegeti Parászka Boróka életét, így egy normális államban nem a büntetőjog eszközével kell fellépni vele szemben. Egyébként aki a mai, felfokozott indulatokkal telített közéletben bármelyik oldalon karakteres véleményt formál, számíthat hasonló fenyegetésekre.

Nyilvánvaló ugyanakkor, hogy bárkinek a felakasztására buzdítani elfogadhatatlan, nem mellesleg a Mi Hazánk Mozgalom elnöke, Toroczka László is leszögezte, hogy ez kommunikációs hiba, rosszul megfogalmazott vélemény volt, ami miatt a szóban forgó politikus le is mondott a párt nemzetpolitikai kabinetjének éléről.

Végül az is evidens, hogy a Parászka-jelenségre nem az erőszak a megoldás, hanem az, hogy a szellemi kútmérgezést a közösség minél távolabb tartsa a publicitástól, s még véletlenül se engedje rádiós mikrofon közelébe.

Borbély Zsolt Attila - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

